

AUGUSTIN

Zpravodaj farnosti svatého Augustina v Brně



říjen 2019

Slavnost sv. Augustina



Tradiční jarmark

foto: Vít Horník

I letošní rok jsme posledním prázdninovým víkendem oslavili svátek patrona našeho kostela sv. Augustina. Slavnost započala sobotním večerem, kdy se uskutečnila přednáška o. Tomáše Mlýnka, vojenského kaplana, který přijal pozvání a přijel oslavit naši pouť stejně jako v loňském roce. Přednáška na téma *Andělská tvář zla* posluchače velmi zaujala. V první části o. Tomáš představil základní podoby okultismu a jeho forem, působení zla a manipulace v našich životech. Druhá část přednášky byla věnována dotazům posluchačů, kteří si je mohli připravit během předstávky. Díky nemalému množství otázek a hlučnému potlesku po skončení bylo možné pozorovat, že celé povídání o. Tomáše a jeho pojetí přednášky se setkalo u posluchačů s pozitivními ohlasy. Celý večer jsme zakončili společnou modlitbou chval vedenou slovy o. Tomáše a za doprovodu zpěvu písní chvály a díky.

V neděli se uskutečnil již 10. ročník tradičního jarmarku, jehož výtěžek byl letos věnován organizaci Bethany, Dům pomoci, která pomáhá seniorům. Na nedělní mši svaté v sedm i devět hodin byl hlavním celebrantem o. Tomáš. V průběhu dopoledne probíhal před kostelem prodej ručně dělaných výrob-

ků a domácích dobrot, které darovali nejen farníci od Sv. Augustina, ale i mnozí další dobrodinci. Mezi nejpopulárnější výrobky patřily opět poutnické pletené ponožky v nejrůznějších barvách. Stálící jarmarku jsou také s láskou pečené perníčky. Letos byly opravdu skvostné. Vynikaly nejen pestrostí tvarů, ale především uměleckým malováním. Svoji premiéru měly letos domácí sirupy z levandule, meduňky a máty se závozem. Mnohé zákaznky potěšily krásné háčkové hračky pro děti, zvířátka, panenky a mnohé další. Sváteční náladu celému dopoledni dodalo tradičně rozlévané víno před kostelem, nabízené koláčky a krásné letní počasí.

Výtěžek tradičního jarmarku u Sv. Augustina se letos vyšplhal na částku 85 595 Kč a po přičtení nedělní sbírky jsme mohli organizaci Bethany věnovat 122 905 Kč. Všem, kteří se podíleli na přípravách i průběhu slavnosti, ze srdce děkujeme!

Vzhledem k letošnímu kulatému jubileu se na nástěnce kostela objevily nejen překrásné fotky, ale také kartičky zachycující celý průběh deseti let jarmarku. Můžete se zde dočíst, komu jsme v uplynulých letech pomohli a jakou částkou jsme podpořili jejich úsilí.

Katka Pilerová

Slovo úvodem

Milí farníci,

mexický evangelizátor José Prado vyprávěl, že při jedné evangelizaci, kterou organizoval a která se odehrála na velkém stadionu, se děly úžasné věci a došlo k mnohým obrácením. Stovky, či spíše tisíce lidí během této akce prošly hlubokým vnitřním obrácením a zakusily Boží milosrdnou lásku a odpuštění.

A tento evangelizátor přiznal, že když to viděl, tak si říkal: „Jsem fakt dobrej! Tolik lidí se mi povedlo obrátit a přiblížit k Bohu! Jsem borec!“ Plný euforie se pak vrátil domů, kde ho čekala manželka, která ho ale hned ve dveřích zpražila a kvůli něčemu, co nezvládl či zapomněl udělat, mu vynadala. Takže se pak cítil jaký malý kluk. Nebylo mu to vůbec příjemné, ale po nějaké době si uvědomil, že ho Bůh tímto způsobem (tedy skrze manželku) zachránil před pýchou a vrátil ho nohama na zem.

Tento příběh jsem slyšel už před více než dvaceti roky, ale občas si na něj vzpomenu, protože i mně Bůh pomáhá bojovat s pýchou tím, že když si začínám myslet, jak jsem skvělejší a jak mi to jde, tak se něco stane, co mě vyvede z omylu a pomůže mi uvědomit si, jak na tom doopravdy jsem a že bez Boha a jeho vedení a pomoci bych nic nedokázal.

No a nedávno mě překvapilo, že Pán Bůh v poslední době jakoby „změnil taktiku“. Celý proces obrátil: nejprve jsem byl zklamaný z toho, že se mi něco nepovedlo, že něco nezvládám nebo se mi dostalo nějaké (opodstatněné) kritiky, ale hned následující den se něco velmi podařilo nebo na mně někdo něco ocenil či mi za něco poděkoval. Ovšem díky předchozí zkušenosti mě to už nenaplnovalo pýchou, ale jen prostou radostí, protože jsem vnímal, že je to především Boží řízení, a ne moje zásluha.

A když jsem tak o tom přemýšlel, tak jsem si říkal, že ta „nová Boží taktika“ je mnohem lepší, ale potřeboval jsem k ní dozrát, abych ji náležitě ocenil, a tedy aby v mém případě správně „fungovala“.

o. Josef Novotný

Stalo se

8. 9. proběhla první zkouška předtančení na ples, který se letos bude konat v sobotu 23. 11.

~

V neděli 8. 9. se uskutečnilo fotbalové utkání „ministranti versus otcové“, ve kterém zvítězili otcové v poměru 4:0.

~

V sobotu 14. 9. se konala pěší pouť na Vranov. Zúčastnilo se 10 farníků.

~

V neděli 22. 9. se konala sbírka na Fond PULS, která vynesla 36 744 Kč. Všem dárcům upřímný dík.

~

Ve čtvrtek 26. 9. se uskutečnilo tradiční setkání otce biskupa Vojtěcha na Petrově s dětmi, které letos poprvé přistoupily ke svatému přijímání. Z naší farnosti se zúčastnilo 17 dětí.

~

O svatováclavském víkendu 27.–29. 9. proběhla již 5. farní invaze do Slavonic za účelem morální a fyzické podpory spřátelené farnosti.

~

V neděli 29. 9. po mši svaté v 9 hodin se farníci šli skupinově pomodlit ke křížů na Krondlově ulici za vězněné a popravené v Kounicových kolejích.

Při sbírce na nový oltář bylo 29. 9. vybráno 50 460 Kč. Celkově se již vybralo 307 945 Kč.

Pokřtěny byly:

29. 9. Gabriela a Ester Valouškovy

Oddáni byli:

28. 9. Jana Jamborová a Pavel Tobolka

Zesnuli:

4. 9. Erika Machalová

19. 9. Václav Prostějovský

Zaznělo v kázání

Zacházejte dobře s lidmi, slovy, věcmi... Žádný okamžik se nedá vrátit zpátky.

(P. Tomáš Mlýnek)

Jaké já mám místo u Boha a jaké má Bůh místo v mém životě? (...) Děkujeme, že ho můžeme neustále hledat.

(P. Jaroslav Němec SDB)

My lidé nové smlouvy máme oproti jiným vědomím o Otci, jeho lásce a milosrdenství. Kam jsem Pánem volán? Na jaké periferii mám jeho lásku a milosrdenství prokázat?

(P. Martin Holík)

=jo=

Mimořádný misijní měsíc: Víra sílí předáváním!

První říjnový den začal mimořádný misijní měsíc, který ustanovil papež František před dvěma lety s cílem, aby se křesťané s novým elánem chopili misionářské transformace církevního života a pastorace. Všichni jsou proto zváni, aby se zapojili do aktivit, které připravují třeba Papežská misijní díla (www.missio.cz), do akcí jednotlivých biskupství a dalších církevních společenství, neboť „Víra sílí předáváním“ a každý pokřtěný je povolán sdělovat radostnou zvěst o vykoupení. K dispozici je i aplikace pro chytré telefony, jež nabízí každodenní zamyšlení.

30. listopadu 2019 také uběhne sto let od vydání apoštolského listu Maximum

illud Benedikta XV., kterým tento papež upozornil církev na její misionářskou odpovědnost. Stalo se to na konci první světové války, kterou sám nazval „zbytečnými jatkami“. Benedikt XV. vyzval k evangelnímu přehodnocení církevní misie, jejímu očistění od jakéhokoli koloniálního nánosu a upuštění od nacionalistických a výbojných záměrů, které již zapříčinily příliš mnoho škod. Podle papeže Františka jeho sté výročí vydání by mělo podnítit k překonání církevní introverze, sebevztahné uzavřenosti v rámci bezpečných hranic, pastoračního pesimismu a neplodného stesku po minulosti, a naopak nás otevřít radosti a stále novosti evangelia.

=jo=

Malawi, vřelé srdce Afriky

Pět týdnů v Malawi, zemi na jihovýchodě Afriky. Konkrétně v misi komunit sv. Petra vybudované v Benga, vesnici jen pár kilometrů od třetího největšího jezera světa, jezera Malawi. Možná to bylo africké slunce, možná lidi, možná komunita, snad od každého trochu – díky čemu jsem se na druhé straně světa cítila jako doma. Především lidé, vždy otevření, nekonečně srdeční, tolik živí, přítomní. A my, snažící se pomoci, a nakonec zjišťující, že jsme to především my, kdo potřebuje pomoci a kdo se má co učit. A že to poslední, co bychom měli dělat, je srovnávat a hledat, kde se lišíme. Ať už se říká cokoliv – jedno je jisté: neexistuje žádný třetí svět, existuje jen jeden, totiž ten náš, který je plný barev, krásných odlišností,

rozmanitých náboženství i lidí. A jedna krásná země jménem Malawi, kterou jakmile člověk jednou navštíví, je příliš těžké se nevracet.

Marie Mlatečková, studentka DAMU, která pomáhala o letošních prázdninách na misi v Africe.



foto: Marie Mlatečková

Farní tábor 2019 – Netín

Letos jsme navštívili naše oblíbené městečko Netín. Tábor jako každý rok začal špagetami. Nejprve jsme byli rozděleni do tří skupin, takže o výborné jídlo, dobře umyté nádoby a zajímavý program bylo postaráno. Následovaly seznamovací hry, pro osvěžení naší paměti. Pak jsme byli seznámeni s příběhem, který nás provázal celým pobytem. Jeho součástí byl samozřejmě i výlet, při němž jsme se zúčastnili vojenského výcviku a soupeřili o záchranu hraběnky Eleonory. K úplné dokonalosti nesměl chybět americký fotbal, Romančiny zábavné veselohry, zpívání křesťanských a táborových písní, a samozřejmě mše svatá. Jako třešničku na dortu

jsme měli táborák, u kterého jsme strávili poslední večer. Velmi nás potěšila i návštěva o. Pavla Šenkyříka, po které následoval dobrý oběd a odjezd domů. Tábor, provázený krásným počasím, jsme si moc užili. Terezie Schejbalová



Bez zpěvu by to nešlo.

foto: ojn

Představujeme kněze, kteří působili v naší farnosti: o. Tomáš Koumal

Otce Tomáše Koumala nemusím dlouho představovat. V naší farnosti strávil rok, nyní je farářem v Brně na Petrově a u toho šéfuje Diecéznímu katechetickému centru. Protože jsme za jeho působení u nás rozhovor nestihli, zeptala jsem se ho na pár otázek.

Pocházíš z Deblína, menšího města na Tišnovsku. Nyní působíš v katedrální farnosti v Brně. Je rozdíl mezi farnostmi na vesnici a ve velkém městě?

Nechtěl bych teď za každou cenu hledat nějaké rozdíly. Určitě existují. Ale také záleží, jací lidé na tom konkrétním místě žijí. Všude jsou lidé dobří i méně dobří. Osobně jsem vděčný za to, že jsem mohl poznat obě prostředí a jsem tak schopen lépe porozumět jednomu i druhému. Rozdíly mezi městem a vesnicí se ale stírají, když mnozí dojíždějí do města za prací nebo se naopak leckdo stěhuje z města na vesnici kvůli dostupnějšímu bydlení. Pokud bych měl zmínit aspoň jednu věc, lidé ve městě jsou většinou otevřenější a trpělivější vůči odlišným názorům a dokáží bez problémů přijmout kohokoli mezi sebe. Díky pestré duchovní nabídce ale mají trochu volnější pouto ke své farnosti a ne vždy mají touhu se v ní víc angažovat.

Jsi vedoucím Diecézního katechetického centra. Co je jeho činnost?

Dobře víme, že katecheze a vyučování náboženství patří k základním úkolům církve. Ve farnostech naší diecéze působí více než 300 katechetů a ti se ve škole nebo na faře věnují více než 12 tisícům dětí. Dále je to katecheze mládeže a dospělých. Naším úkolem je tuto katechetickou činnost podporovat a koordinovat. Pořádáme kurzy základní a trvalé formace katechetů, tvoříme drobné pomůcky, zajišťujeme agendu kanonických misí, připravujeme programy Vstupů do škol a školíme pro ně lektory, věnujeme se na diecézní úrovni i katechumenátu.

Když jsi byl v naší farnosti, založil jsi tento zpravodaj. Pokračuješ v této činnosti i na Petrově?

Na Petrově zpravodaj nemáme a asi mít ani nebudeme. Každá farnost potřebuje trochu něco jiného. Tehdy před lety se mi



o. Tomáš Koumal

foto: osobní archiv

zdálo, že by farní zpravodaj u Sv. Augustina mohl pomoci lepšímu vzájemnému poznání farníků a trochu i prezentovat bohatý farní život.

Říjen je misijní měsíc. Jakou úlohu můžeme sehrát v misiích my, co se nechystáme vydat někam do zahraničí?

Naším základním úkolem bude proměna srdce a proměna myšlení. Abychom si uvědomili, že křtem jsme se stali nejen Ježíšovými učedníky, ale i misionáři. Misie není úkol jen pro vyvolené nebo nějaký fakultativní nadstandard, ale základní prvek identity každého křesťana. A samozřejmě nemyslím misie někde v dalekých zemích, ale je potřeba posílit vědomí spoluzodpovědnosti za to, jak se šíří nebo nešíří Boží království v mém okolí. Farnost pak není jen místo, kde jsou uspokojovány moje duchovní potřeby, kde se poskytuje co možná nejlepší duchovní servis, ale místo, odkud se do širokého okolí rozlévá radost z evangelia. I díky mně. A v celém životě farnosti se to musí projevit přechodem z režimu pouhé údržby k režimu misijního nasazení.

V anketě zpravodaje, kterou jsme nedávno prováděli, vyšlo najevo, že by se farníci rádi dozvěděli o tipech na výlety, poutní místa jak tady, tak v zahraničí. Máš Ty nějaké své oblíbené místo, kam se rád vracíš?

Možná bych zmínil jedno poutní místo, které jsem navštívil loni o prázdninách. Jsou to Skoky u Žlutic v západních Čechách. Zdejší poutní obraz Panny Marie dal vzniknout úsloví „Panenko Skákavá“. Uprostřed lesa stojí původně krásný barokní, ale dnes opuštěný a zdevastovaný poutní chrám, který díky nadšení mnoha dobrovolníků pozvolna vstává z mrtvých.

Pokud bych měl zmínit nějaké místo v zahraničí, tak by to byl Řím, i díky šesti letům, které jsem tam jako student strávil. Letos na jaře jsem tam vzal 40 katechetů z diecéze na netradiční postní obnovu. A kdybyste potřebovali tip na farní pouť, tak doporučuji Svatou zemi. Už dvakrát jsem zažil, že to duchovně proměnilo a posílilo farnost, ve které jsem působil (Kunštát a Petrov).

Co Ti udělá radost?

Myslím si, že jsem už ze své podstaty šťastný člověk. Někdy se musím hlídat, abych si neprozpěvoval moc nahlas, když procházím po chodbách biskupství nebo fary. Mám hodně velkých i menších radostí. Aktuálně třeba z toho, že se mi ve farnosti přihlásilo asi deset dospělých se žádostí o křest. Velkou radost jsem měl z víry 500 dětí, které přijely na Petrov na setkání prvokomunikantů. Radost mi udělal francouzský filosof Fabrice Hadjadj zajímavou knížkou *Když je všechno na cestě ke zkáze*, kterou přeložila do češtiny augustinská farnice Pavla Doležalová. Vděčnost pocituji i za to, že mám k lidem ve farnosti sv. Augustina blízko, přestože jsem tam strávil pouhý rok.

Tomáši, moc děkuji za rozhovor a ať se daří!

=mš=

P. Dr. Bohumil Pavlů – 100 let od narození

P. Pavlů k nám do farnosti přišel v roce 1974. Protože byl velkým muzikantem a milovníkem chrámové hudby, začal s budováním nových varhan, na které farníci vybírali peníze už za jeho předchůdce P. Josefa Vítka. A tak už za dva roky, v srpnu 1976, jsme byli na varhanním koncertě paní Aleny Veselé

a poprvé slyšeli jejich zvuk. Byly tehdy nejlepší v Brně.

P. Pavlů byl skvělý řečník. Svá kázání postupně vystavěl od mírného projevu až do hřmících úderných slov, kterými posluchače burcoval.

Když v 71 letech odcházel na odpočinek do rodné Telče, nebylo to pro něj snad-

né. Tam vypomáhal v duchovní správě a zemřel ve věku téměř 85 let. 9. října to bude 100 let, co se tam narodil.

16 let byl naším duchovním pastýřem. Modleme se za něj a vzpomínejme především na to dobré, co nám pamětníkům dal a co nám všem zanechal.

=ml=

Farní diář

19. 10. 14.30 hod. Setkání seniorů –
trénování paměti
20. 10. Misijní neděle

Mše svaté od nás přenášené Proglasem

Pá 1. listopadu, 18.00 hod.
www.proglas.cz, tlačítko BOHOSLUŽBY

Pravidelné aktivity

Ve středu 4. 9. od 19 hod. začaly pravidelné zkoušky chrámového sboru. Vedoucí sboru Pavel Kyncl a všichni členové se těší na nové zájemce o sborový zpěv.

V neděli 15. 9. začaly fungovat: farní kavárna, ministrantské schůzky a dětské sbory. Zkoušky Sboru mladých se konají v pátky od 19 hodin. Sbor do svých řad rád uvítá nové zájemce o sborový zpěv ve věku od 14 let.

V úterý 24. 9. v 19 hodin na faře začala příprava na biřmování a křest pro středoškolačky.

Presbytář: autor vitráže prof. František Václav Süsler

V minulých číslech zpravodaje jsme si představili jednotlivé postavy v okenní vitráži nad presbytářem. Jejím autorem je prof. František Václav Süsler, který se narodil 28. února 1890 ve Vídni. Tento malíř, kreslíř, grafik a jeden z prvních učitelů kreslení a malby na Škole uměleckých řemesel v Brně v letech 1920–1922 také spolupracoval s Lidovými novinami, jimž dodával kresby.



Vitráž kostela

foto: ojn

Portrétoval řadu významných osob zejména brněnského veřejného života, ale také i Leoše Janáčka nebo Jana Baťu. Dle Průvodce po brněnském Ústředním hřbitově se snažil odvádět žáky od povrchnosti a módnosti, a naopak je vést k solidnímu studiu skutečnosti. Vždy zdůrazňoval určitost lineárního obrysu proti malířsky neurčité modelaci. Do 26. října 1956, kdy zemřel, žil na Havlíčkově ulici 35. Na vitráži se vyobrazil společně se svým synem vlevo dole jako klečící muž. Další Süslerovo dílo je k vidění v Národní galerii v Praze, v Moravské galerii, v Muzeu města Brna nebo ve Státní galerii ve Zlíně.

Na závěr tohoto cyklu máme pro vás soutěž. Ikonu z chráněné dílny ČESVEL získá ten, kdo správně napíše pořadí světců v okenní vitráži zleva při pohledu od vchodových dveří. Z odpovědí došlých sms zprávou na tel. č.: 777 161 401 budeme losovat jednoho výherce 20. října 2019. Jméno uveřejníme v příštím čísle Zpravodaje.

=jo=

Okénko do minulosti

*Milí farníci,
dnes se vrátíme o 100 let zpět, do doby,
kdy vznikala Masarykova čtvrť.*

Velké Brno

Název Velké Brno město získalo v roce 1919, kdy k němu bylo připojeno 23 okolních obcí a dvě města (Královo Pole a Husovice). Počet obyvatel se tak navýšil z původních 100 tisíc na 210 tisíc. (Pro zajímavost: V roce 1930 bylo v Brně při sčítání lidu napočítáno 200 tisíc Čechů, tj. 77,8 %, 52 tisíc Němců, tj. 20,3 % a 3 tisíce Židů, tj. 1,3 %.) Už za Rakouska-Uherska došlo zde k rozvoji průmyslu strojírenského, textilního, elektrotechnického. Nyní, po vzniku republiky, se rozvoj týkal i průmyslu oděvního, potravinářského, kožařského, papírenského a dalších. V roce 1919 zahájila provoz tramvajová doprava, do letecké bylo Brno zapojeno v roce 1926, autobusy začaly být používány v roce 1930. Obrovský vzrůst zaznamenalo stavebnictví. Rozvoj města narušila ve třicátých letech hospodářská krize

s vysokou nezaměstnaností, žebračkami – poukázkami na potraviny, nouzovými koloniemi.

Zástavba Kraví hory a Žlutého kopce

K prvním zástavbám historického území dnešní Masarykovy čtvrti – holých návrší Kraví hory a Žlutého kopce – došlo v 90. letech 19. stol. Jako protiváha k Německé úřednické čtvrti, zástavby kolem ulic Všetickova, Jiříkovského, začala už před rokem 1918 vznikat Česká úřednická čtvrť v blízkosti Císařského (Wilsonova) lesa. V roce 1922 již existovala např. vilová zástavba ulic Krondlovy, Tichého a Gogolovy. Rychlý postup byl z velké části dílem stavebních družstev, zejména družstva Úřednická čtvrť.

Zahradní město

Jedním z mnoha úkolů nově vzniklého státu byla nutnost řešit bytovou krizi. Chyběly prostory pro úřady, školy, mnoho rodin mělo byty nevyhovující. V Brně proto začala vznikat svépo-

mocná stavební družstva, jejichž cílem bylo postavit pro své členy byty malé, ale vhodné a zdravé. Už v roce 1919 zahájilo svou činnost stavební družstvo Úřednická čtvrť. Členové, většinou nemajetní občané, vložili do staveb veškeré své úspory. Velkou pomocí se staly zákony o stavebním ruchu z roku 1922 a 1923, kterými stát soukromníkům nabízel 70% finanční podporu. Družstvo mělo od počátku v úmyslu založit na Žlutém kopci zahradní město. Výstavba zahrnovala jak domy nájemné, tak rodinné domky, s prostornými ulicemi a okrasnými zahradami. Pozemky pro stavební místa byly odkoupeny od starobrněnského kláštera. V letech 1920–24 družstvo vystavělo 3 nájemné domy a 92 domků rodinných, celkem 178 bytů, ve kterých bydlelo 183 rodin. V roce 1925 byla nová zahradní čtvrť Velkého Brna, původně nazvaná Úřednická, pojmenována po prezidentu republiky „Masarykova čtvrť“.

(„Svatý Augustin od počátku po dnešek“, s. 13–18) s. Stanislava